

Ольга Проніна

Спів журливий

* * *

Бурхливий світ, чого ти вартий,
Коли смерть лиха над чолом.
Поставиш все життя на карту,
А потім сльози ллеш струмком.

Здається все таким маленьким,
Коли людина по той бік
Цього життя встає навшпиньки,
Щоб зазирнути в смертний лик.

І серцем тягнеться до Бога,
Душею – в простір зоряний.
А тіло тут, наче небога,
Неначе пасинок сумний.

Чого ж ти плачеш, світ жахливий,
Чому ти стогнеш в каятті?
То пошук щастя неможливий
Стискає серце в самоті.

Але ж не плач, день новий прийде,
Всміхнеться сонце за вікном.
Неначе сніг брудний сум зійде,
І ти зігрієшся добром.

* * *

Ранковий промінь лагідний, сп'янілий
Торкнувся ніжно до мого кохання,
Почувши в небесах мій спів журливий,
Що з серця йшов із вечора до рання.

Той промінь зорь сріблястих мерехтіння
Зібрав в долоні і з'єднав з вітрами.
Приніс на землю зоряне насіння,
Щоби любов зростала поміж нами.

І дивовижний неба подарунок
В тремтливім серці таємно розквіта.
Але чому жаданий поцілунок
Твій – так опалив гіркотою уста?

* * *

Я наодинці зі своїм чеканням.
Нікого поруч. Тільки тиша і ніч.
Та зоряного неба коливання.
Із самотністю своєю віч-на-віч.

І думки набігають, наче хвилі,
Одна на одну. Немов струна, тремтить
Сльоза на віях. Твої очі милі
Завжди зі мною. І кожна твоя мить

Мене хвилює. Я тебе чекаю.
Крізь віддаль. Крізь самотність. Крізь безсоння.
Окрім тебе нікого не шукаю.
Є тільки ти – єдина моя доня.

* * *

Краплинкою впаду я на твої долоні,
Солоною сльозою проллюся в майбуття.
Я питиму любов в солодкому полоні,
Не відчувая болю, журби та каяття.

Проміння золоті з зірок на землю ллються,
Чудова ніч кохання дарує забуття.
Із джерела любові твої ласки п'ються,
Даючи серцю радість й чарівні почуття.

Ми живемо тоді, коли кохаєм щиро,
Тому ж не пожалій мені пестошів жарких.
Єднання наших душ, піднявшись над миром,
Засвітиться, засяє в просторах зоряних.

Єдиний мій, тобою тепер я жити буду.
Твій подих хочу чути вночі насамперед.
Очей твоїх журбу, тягар гріхів та бруду –
Все змиє та очистить моїх цілунків мед.

* * *

Тебе я кожну мить чекаю.
Та згадую про те, як жили.
І тихо Господа благаю –
Діждатися, щоб стало сили.

А тиша навкруги така,
Що чутно, як зірки шепочуть.
І не торкне сльоза сумная
Мої сухі безсонні очі.

Хоч ти далеко, я з тобою
У час нічний веду розмову,
І думки топчуться юрбою,
До тебе линуть знов і знову.

Навкруги тихо, і чекання
Наче завмерло у всесвіті.
Дитя моє, лише кохання
Дарує зміст усьому в світі.

